

KAPITOLA 3

*Ne všichni, kteří bloudí,
jsou ztraceni*

Když jsem si poprvé kupovala letenku na Kostariku, bylo mi devatenáct a hrozně jsem chtěla vidět svět. Nebylo to tak, že bych už navždy opouštěla Švédsko a neplánovala návrat, ale máma mi řekla se slzami v očích: „Mám pocit, že už se nevrátíš.“ Neměla tak úplně pravdu, ale ani se moc nespletla.

Věděla jsem, že chci jet někam hodně daleko a že chci zlepšit svoji španělštinu, ale kam přesně, to jsem neměla ponětí. A tak jsem se rozhodla, že vyrazím ještě se dvěma přáteli na velký výlet. Nejdříve jsme plánovali cestu do Kolumbie, ale pak jsme na poslední chvíli změnili cíl naší cesty na Kostariku. Jakmile jsme přistáli, hned jsem věděla, že jsme přicestovali na hodně zvláštní místo. Sice jsme plánovali, že se podíváme na různá místa ve střední Americe, ale nakonec jsme z Kostariky nikdy neodjeli. Po desetidenní cestě jsme se dostali do Dominical, malé vesnice, která měla být podle turistického průvodce „klidným místem na surfování s atmosférou skladeb Snoop Dogga“. Okamžitě jsem se zamilovala – nejdřív do toho místa, a pak do muže (samozřejmě). Poprvé v životě jsem měla pocit, že někam patřím. Tohle bylo místo pro mě. Pak jsem se začala pomalu, den za dnem měnit. Znovu jsem začala s meditačními technikami, které jsem se naučila v meditačním centru ve Švédsku, a zařadila je do svého každodenního života. Vstávala jsem hodně brzy ráno, ještě před rozedněním, a vydávala se na dlouhé procházky po pláži. Našla jsem si nějaké hezké místo, kde jsem se usadila a pokoušela se meditovat. Zpočátku to bylo těžké. Byla jsem nesoustředěná, musela jsem se neustále hlídat a vracet se ke svému dechu. Ale časem to bylo stále snazší a přirozené jako samotné dýchání. Stačilo si sednout, zavřít oči a už jsem meditovala. Nemusela jsem o to nijak zvlášť usilovat. Za pár týdnů už jsem meditovala každý den ráno a večer alespoň třicet minut, někdy i déle. Jednou mi jeden kamarád řekl: „Viděl jsem tě, jak sedíš na pláži a medituješ. Chtěl jsem se tě na něco zeptat, ale nechtěl jsem tě rušit. A za chvíli se to místo, kde jsi seděla, zaplnilo lidmi a dětmi, ale zdálo se, že sis toho ani nevšimla. Za hodinu pak zapadlo slunce, setmělo se a všude bylo plno komárů, a ty jsi tam pořád seděla.“

Byla jsem na tom tak dobře, že pro mě byla meditace zcela přirozená záležitost. Když se ohlédnu zpět a vzpomínám na ty dny, musím se smát. Život byl tak jednoduchý! Neměla jsem ani stálé zaměstnání, ani žádné peníze. Sem tam jsem pracovala jako servírka, někdy obsluhovala za barem a mezitím občas pomáhala v obchodě s potápěčskými potřebami. Ale většinu času jsem trávila na pláži, na svojí jógové podložce nebo na surfu. Po několika měsících jsem odjela do Švédska,

sbalila všechny svoje věci a vrátila se na Kostariku. Tentokrát jsem kupovala jen jednosměrnou jízdenku a odjížděla s jógovou podložkou přivázanou k batohu.

S jógovým cvičením jsem se seznámila během té jediné lekce, které jsem se zúčastnila tehdy v Thajsku. Ale až ve chvíli, kdy jsem začala s meditací, jsem si uvědomila, že mě k tomuto pět tisíc let starému způsobu života něco mocně přitahuje, ačkoli jsem tomu moc nerozuměla. Mou první hodinu jógy na Kostarice vedl učitel, kterého jsem potkala na cestě deštným pralesem, a byla úžasná. Tohle cvičení se od mé první lekce v Thajsku hodně lišilo (nebo jsem to možná byla já, kdo se změnil). Pocit naprosté bdělé přítomnosti, jaký jsem zažívala při cvičení, když jsem pomalu přecházela z jedné pozice do druhé nebo při závěrečné šavásaně, jsem nikdy předtím nezažila. Několikrát týdně jsem ve městě začala navštěvovat malé jógové studio. Střídala jsem jak učitele, tak různé styly jógy, ale k žádnému z nich jsem se nezačala nijak zvlášť přiklánět. Prostě se mi moc líbilo, jak se moje tělo pohybuje v souladu s dechem. Byla to meditace v pohybu. Každý večer jsem trénovala v malé chatce, kterou jsem si pronajímala na pláži. Rozbalila jsem podložku v kuchyni na zemi a vůbec jsem si nebyla jistá, zda všechny pozice cvičím správně. Řídila jsem se pocitem. Cítila jsem, jak moje tělo povoluje. Spoustu lekcí jógy jsem probřečela v pozicích, které otevírají a uvolňují napětí v kyčlích i v srdci. Mé tělo bylo po tolika letech špatného zacházení neuvěřitelně napjaté! Díky józe jsem se přestala přehrabávat svou minulostí a krok za krokem si pomalu budovala cestu ke svému srdci – k místu, se kterým jsem na tolik let ztratila kontakt. Netrvalo dlouho a józe jakožto životnímu stylu jsem zcela propadla a každý den se nemohla dočkat dalších chvil strávených cvičením.

Nic jsem nepotřebovala a byla jsem šťastnější než kdy předtím. Stávalo se, že jsem ráno vstala a musela se rozhodnout, kdo dostane snídani, jestli já, nebo Quila, opuštěné štěně, které jsem adoptovala (vždycky vyhrála). Bylo to tak v pořádku. Na Kostarice jsem nakonec zůstala dva a půl roku. Za tu dobu jsem se naučila, co znamená být skutečně šťastná. Celý život jsem si myslela, že dny je třeba trávit čímkoli, co vylepší moji „image“. Pokud jsem chtěla dobře vypadat, bylo nutné mít silný make-up, hezké oblečení, přátelit se s těmi správnými lidmi, být hodně hubená a tak dále. Jak jsem pomalu začala odstraňovat vrstvy toho, kým jsem se stala, a objevovat člověka, jakým jsem byla ve skutečnosti, uvědomila jsem si, že nic z toho doopravdy nepotřebuji. K tomu, abych byla šťastná, jsem nepotřebovala žádné konkrétní věci ani situace. Pocit štěstí vycházel ze mě, z mého pohledu na svět, ne z vnějších faktorů, které jsem nemohla nijak ovlivnit. Přestala

*„Neubližuj ostatním,
ale ani si nenech všechno líbit.“*

jsem se tolik zaobírat tím, co si o mě myslí druzí lidé, a začala se víc soustředit na to, jak se cítím uvnitř. Věděla jsem, že když nepřestanu meditovat ani si užívat života, život sám mě zavede přesně tam, kde jsem chtěla být. Této jednoduché filozofii jsem věřila tak moc, až se zdálo, že mě vůbec nic netrápí. Když jsem věřila, že se věci budou vyvíjet v můj prospěch, vždy tomu tak nakonec bylo.

Jako když jsem například po roce a půl na Kostarice začala pracovat jako servírka v restauraci, jejíž majitelka byla velice nepříjemná žena. Já jsem byla svobodná, žila jsem sama v malé chatce na pláži a před sebou jsem neměla jiný cíl, než být pořád velice, velice šťastná. Majitelka restaurace mě od první chvíle, kdy jsme se setkaly, neměla ráda. Neustále měla jízlivé poznámky, nutila mě pracovat přesčas a zadarmo a kuchařům zakázala připravovat pro mě veganské jídlo (takže se stávalo, že jsem absolvovala dvanáctihodinovou směnu bez jídla nebo jen s něčím malým). Nevadilo mi to. Věděla jsem, že její chování se mnou nemá nic společného, že je pouhým odrazem jejích vlastních problémů. A tak jsem dál pracovala, přátelila se s ostatními členy personálu a užívala si nově navázaných spojení s lidmi, kteří městem jen projíždějí. Čím jsem byla šťastnější, tím byla ona naštvanější. Jednou – to už jsem v restauraci pracovala několik měsíců – mě vyhodila ven za to, že jsem se v práci ukázala v tmavě modré sukni namísto v černé (byla to malá, tichá restaurace v surfařském městečku a moje jediná černá sukně nebyla vypraná). Křičela na mě a nadávala mi před ostatními zaměstnanci. Řekla mi, ať okamžitě odejdu, protože v takovém oblečení dělám restauraci „jen ostudu“. Ano, podle mě to bylo trochu přes čáru. Ale nezlobila jsem se. V tu chvíli jsem si totiž uvědomila, že je velký rozdíl mezi tím, když se necháte unášet proudem života a ve všem, co vás potká, se snažíte najít něco dobrého, a tím, když po sobě necháte ostatní dupat. Jedna z manter, kterých se dodnes držím, zní: *Neubližuj ostatním, ale ani si nenech všechno líbit!*

Následujícího rána jsem seděla na pláži, meditovala dobrou hodinu při východu slunce a rozhodla jsem se, že to stačilo. Už jsem pro tu ženskou nechtěla dál pracovat. Byla jsem připravená na něco nového, něco jiného. Možná na něco, co by mi vydělalo na zaplacení účtů za elektřinu (nějakou dobu už jsem si po večerech svítila svíčkami). Jenže, co jsem mohla dělat, abych změnila svou situaci? Bylo po sezóně. Moc turistů jste během těchto měsíců ve městě nepotkali, protože každý den přšelo. Zpáteční letenku pryč ze země jsem taky neměla, neměla jsem ani žádné peníze, nic, co by mělo nějakou materiální hodnotu. Ani jednou jsem ale nezapochybovala o tom, že se mi dostane příležitosti vybudovat něco nového.